

Land og by

Livet på landet er et fænomen, som de fleste byfolk ser skævt på. Er der en grund til det? Det er stensikkert at storbylivet og landlivet er to vidt forskellige måder at leve på, dermed ikke sagt at det ene er bedre end det andet. Meget af det handler om, hvad vi er vant til, og hvad vi er opvokset med. Eller gør det?

Skrevet af: Sara Myrthue, folkeskoleelev på Utterslev Skole i 9. klasse.

Det er den 5. april på Lunden, syd-øst for Odder. Klokken slår 8.30, morgenmaden står på bordet, og alle de 8 ansatte begynder så småt at møde ind til morgenmad, som Susanne så flot har arrangeret. Den helt nybryggede kaffe indtager duften i rummet, og folk snakker på livet løs. De mange medarbejder kan dog ikke sidde stille meget længere. De må tilbage til henholdsvis de 1.200 grise og de 520 ha. agerjord, hvor der bl.a. dyrkes hvede og raps. Der er dog ikke det store at gøre på markerne i dag, da den grå himmel er fyldt til randen med regn.

Hygjenje i topklasse

Renligheden er meget vigtig. Her på IS Gammelgaard må man ikke have været i kontakt med andre grise i 24 timer, hvis man skal i stalden, ene og alene på grund af smittefare. Jens, formand for Landboforeningen, hans kone Susanne, deres søn Allan og deres svigerdatter Lone, der sammen driver gårdene, har arrangeret det sådan, at der er pige- og drenggeomklædning. Det fungerer sådan, at man smider alt tøjet på nær undertøj, og går

ind i et andet rum, hvor man skal tage t-shirt, arbejdsbukser og sokker på. Så mangler der kun gummistøvler, og dem tager man på i gangen ind til staldene. Så er man klar. Sådan foregår det hver gang, de skal ud og ind af staldene, hvilket hober sig op i løbet af sådan en arbejdsdag, som starter klokken 5.00 om morgnen og slutter klokken 15.00 om eftermiddagen.

Hårdt arbejde betaler sig

“Vi har arbejdet os op til det, vi har i dag. Vi startede på Enggaard, som Allan og Lone bor på i dag. Hver gang vi havde 100 kroner,

brugte vi kun 80.” siger Lone, med en livserfaring i stemmen.

IS Gammelgaard er et konventionel landbrug, som Jens og Susanne startede da de i 1979 købte Enggaard. På daværende tidspunkt var der ingen dyr og kun et jordtiliggende på 19 ha. Siden da er det bare vokset sig større og større med årene.

“Vores svineproduktion er fordelt på 4 ejendomme og tæller en produktion på 1.100 årssøer og produktion af 25.000 slagtesvin samt salg af 10.000 smågrise ved 30 kg.” skriver Lone inde på deres hjemmeside, is-gammelgaard.dk.

Gersdorffslund. Her flyttede Susanne og Jens Gammelgaard ind i 2009.

Det er ikke nemt

Livet på landet adskiller sig på rigtig mange måder fra et arbejde, som vi kender det i storbyen. Ejeren arbejder ikke nødvendigvis særlig meget i staldene eller på markerne, men har istedet ansvaret for at alt går, som det skal, og hvis der skulle ske noget må ejeren selv stå op midt om natten og ordne det.

Dyrevelfærden er prioriteret højt

På Lunden går alle dyrene løse, selv Susanne og Lones hunde Sofia og Bella nyder den friske luft ude i markerne. Der er masser af plads. Lunden har et bygningsareal på i alt 9.187 m², som indeholder farestald, løbestald, drægtighedsstald, smågrise-stald, foderlade og servicefaciliteter. Lone og Allan Gammelgaard har opført staldanlægget med fokus på logistik og løsdrift i alle staldafsnit.

Ikke kun drømmen

Farestalden er mange ting på én gang. Alle de nyfødte silkebløde smågrise gør det til et sted, man hurtigt bliver forelsket i. Den tunge ulækre stank af ammoniak, bliver man i stand til at ignorere. Men det hele er ikke bare en lyserød sky. Det er nemlig ikke kun de små søde grise-basser, der holder til her. Det er også deres meget aggressive mødre. Derudover er det til tider også barskt, da det ikke er alle smågrise, der overlever. Statedstikker viser, at omkring 20% af smågrisene dør. På Lunden sker størestedelen af disse dødsfald, fordi smågrisene bliver lagt ihjel. Det er

selvfølgelig rigtig sørgeligt, men samtidig er det fordi, at søerne har meget mere plads, at gå rundt på, end de normalt ville have haft. Det er god dyrevelfærd, men det siges ikke altid at være billigt, og det er det her et bevis på.

Ingenting behøver, at være bestemt på forhånd

Anna Rose Compton er elev og ansvarlig for farestald på Lunden. Anna er vokset op på Fyn, men flyttede til Jylland, da hendes mor fik tilbudt et arbejde herovre. Efter gymnasiet tog hun et sabbatår, hvor hun arbejdede på en gård og blev virkelig fascineret af, at have sit eget og være tæt på dyrene. Derfor tog hendes uddannelsesplaner noget af en drejning, da hun havde forestillet sig noget noget helt andet. - Dermed sagt at det ikke er usandsynligt, at folk fra større byer ikke kan ende på landet.